

Zdalo se, že se medvěd rád nechá hladit. Stál, ani se nehnu, malá očka napůl přivřená, blaženě funěl a bručel, když ho Pip drbal za ušima a Flora mu zabořila tvář do huňaté srsti na krku a vdechovala tu kořeněnou vůni. Když se konečně nabažil mazlení, otočil se a pomalu se šinul zpátky mezi stromy.

V lese se stmívalo. Pip a Flora se bez medvěda najednou cítili velice osamělí.

„Pojďme za ním,“ napadlo Pipa. „Nemá cenu zůstat celou noc tady. Medvědi musí žrát, ne? Třeba nás dovede k něčemu na zub.“

Nedošli daleko, když se Flora zastavila s tváří zkřivenou bolestí. Balancovala na jedné noze a tu bosou si držela v rukou.

Nemůžu. To bolí...

Medvěd, který šel před nimi, se také zastavil. Ohlédl se, jako by čekal, že ho dojdou.

Pip se na okamžik zamyslel a zadíval se na jeho mohutný krk. „Myslíš, že bys na něm dokázala jet?“

Flora měla ve svém dětském pokoji kromě jiných hraček i houpacího koně. Měl flekatou srst, krásnou splývavou hřívu a hebký ocas. Protože bývala v pokoji často sama, houpávala se na něm celé hodiny a představovala si, že uhání někam daleko. Jet na medvědovi nemůže být o moc jiné, tak proč ne? Přikývla.

Medvěd trpělivě čekal, až Pip udělá Floře stoličku, aby na něj mohla vylézt. Jeho hřbet byl široký jako stůl, takže jí nohy trčely na obě strany.

„Moje matka jezdila v cirkuse na hřbetě poníka bez sedla,“ prohlásil Pip, když medvěd přešlápl a Flora málem spadla. „Nemůže to být tak těžké – a medvědi mají mnohem víc srsti, které se můžeš chytit, než poníci. Měla bys vzít Tygra.“ Podal jí nahoru štěně. „Nechceme, aby se nám zase ztratil.“

Zdalo se, že medvěd ví, kam jde, zvolna se kolébal stejnoměrným tempem. Když Flora uvykla rytmu jeho kroků, kývá ní huňatých ramen a jeho vůni po vánočním cukroví, zmocnil se jí neznámý pocit. Zapomněla na hlad a žízeň, zapomněla na to, že zabloudili. Přihodilo se jí něco, co v životě nezažila: začala se radovat.

„Slyšíš to?“ zeptal se Pip znenadání. „Zní to jako...“

Flora se napřímila. *Voda?*

Prodrali se nízkým březovým mlázím a před nimi se objevilo jezírko, jeho hladina se v soumraku stříbrně leskla. Do jezírka padal z vysokého břehu malý zpěněný vodopád.

Tygr vešel do vody, až mu sahala k bříšku, děti si lehly na břicho na kraj a pily z dlaní. Medvěd ponořil čenich do vody a chvíli se bavil foukáním bublin, pak udělal několik líných kotoulů.

Pip ho napodobil, přidal přemet stranou a salto vzad. Ve Slunečné zátoce se nikdy svými cirkusovými kousky nechlubil; nechtěl na ty časy vůbec vzpomínat. Stejně jako Flora zavřel minulost do krabičky, zaklapnul víko a uložil ji ve své mysli někam hodně dozadu – ale tady v lese mu jeho minulost připadala hodně vzdálená, než aby se jí bál.